

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POMORSKIEGO

Gdańsk, dnia 31 października 2014 r.

Poz. 3653

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR NK-III.4131.71.2014.ESR WOJEWODY POMORSKIEGO

z dnia 15 października 2014 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.),

stwierdza się

nieważność: § 2 pkt 1, § 2 pkt 3 oraz § 2 pkt 5 uchwały Nr XXXIX/566/2014 Rady Miasta Sopotu z dnia 5 września 2014 roku w sprawie określenia zasad usytuowania na terenie miasta Sopotu miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych.

Uzasadnienie

W dniu 5 września 2014 r. Rada Miasta Sopotu podjęła uchwałę Nr XXXIX/566/2014 w sprawie określenia zasad usytuowania na terenie miasta Sopotu miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych.

Jako podstawę prawną uchwały Rada Miasta wskazała m.in. art. 12 ust. 2 oraz art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2012r., poz. 1356 ze zm.).

Powyższa uchwała została doręczona Wojewodzie Pomorskiemu w dniu 17 września 2014r.

W § 1 uchwały Rada Miasta Sopotu ustaliła zasady usytuowania na terenie gminy miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych. W § 2 uchwały natomiast wprowadzone zostały zakazy sprzedawania, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych. W § 2 pkt 1 uchwały Rada Miasta Sopotu wprowadziła zakaz sprzedaży, podawania, spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych w formie sprzedaży obnośnej i obwoźnej. W § 2 pkt 2 uchwały wprowadzony został zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w obiektach, w których przebywają dzieci i młodzież do lat 18 w czasie trwających tam imprez przeznaczonych dla tych osób. W § 2 pkt 3 Rada Miasta wprowadziła zakaz sprzedaży, podawania, spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych w dniu 21 marca w godzinach od 7.00 do 14.00. W § 2 pkt 4 uchwały zakazuje zaś sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w dniu Bożego Ciała w czasie trwania procesji na wyznaczonych trasach, natomiast w § 2 pkt 5 Rada postanawia o zakazie sprzedaży, podawania, spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych na plaży w godzinach od 18-tej do 9-tej (z wyjątkiem miejsc wydzielonych jako punkty sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu zakupu).

W toku kontroli zgodności z prawem przedmiotowej uchwały, organ nadzoru stwierdził, że § 2 pkt 1, § 2 pkt 3 oraz § 2 pkt 5 uchwały zostały podjęte z istotnym naruszeniem prawa.

Zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych w określonych miejscach ustanowiony został przez ustawodawcę w wyżej wymienionej ustawie o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, która w art. 14 ust. 1-5 określa katalog takich miejsc. Zakaz ten obowiązuje niezależnie od charakteru danego miejsca. Na podstawie art. 14 ust. 6 wyżej wymienionej

ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, rada gminy może wprowadzić dodatkowe, czasowe lub stałe zakazy sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, w innych miejscach lub obszarach niż wymienione w art. 14 ust. 1-5, ze względu na charakter tych miejsc lub obszarów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, uzależnienie wprowadzenia zakazów sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych od charakteru miejsca, w którym mają one obowiązywać oznacza, że celem tych zakazów jest szczególna ochrona niektórych miejsc lub obszarów na terenie gminy przed zagrożeniem ze strony alkoholu – jak np. stwierdził Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22 maja 2013r. w sprawie o sygnaturze akt II GSK 437/12 (publ.: baza orzeczeń. nsa.gov.pl).

Miejsca, obiekty i obszary, o których stanowi art. 14 ust.6 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, powinny nadto odróżniać się od innych miejsc, obszarów, czy obiektów publicznych tego samego rodzaju. Przykładowo organ nadzoru wskazuje wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1997 r., III RN 11/97, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że :” przepisy gminne wydawane na podstawie art.14 ust.6 powołanej ustawy w celu wskazania innych aniżeli wymienione w art.14 ust.1 - ust.5 tej ustawy miejsc, obiektów lub obszarów, w odniesieniu do których dodatkowo wprowadza się (czasowy lub stały) zakaz sprzedaży, podawania, spożywania oraz wnoszenia napojów alkoholowych, zasadniczo powinny się posługiwać takimi zwrotami językowymi, które pełnią funkcje semantyczne nazw jednostkowych lub grupowych określonych miejsc, obiektów lub obszarów i zarazem pozwalają je indywidualizować i odróżniać (także ze względu na ich charakter) od innych tego samego rodzaju miejsc, obiektów lub obszarów publicznych na terenie gminy.”

W związku z powyższym, miejsca objęte zakazami wprowadzonymi przez Radę Miasta Sopotu w § 2, powinny spełniać wymagania określone w art. 14 ust.6 wyżej wymienionej ustawy, czyli powinny posiadać szczególny charakter w zakresie potrzeby ustanowienia tam ograniczenia w spożywaniu alkoholu oraz powinny odróżniać się od innych miejsc tego rodzaju na terenie gminy.

Natomiast Rada Miasta Sopotu w § 2 pkt 1 uchwały wprowadziła na terenie gminy generalny zakaz sprzedaży napojów alkoholowych w formie handlu obnośnego i obwoźnego, nie indywidualizując żadnego z miejsc, w którym działalność gospodarcza prowadzona w formie handlu obnośnego i obwoźnego miałyby szczególne znaczenie dla społeczności lokalnej. Organ nadzoru stwierdza, że żaden ze wskazanych w podstawie prawnej uchwały przepisów nie uprawnia Rady Miasta Sopotu do wprowadzenia takiego zakazu.

W § 2 pkt 3 Rada Miasta wprowadzając zakaz czasowy (obowiązujący 21 marca w godzinach od 7.00 do 14.00), nie wskazuje przy tym żadnego miejsca, obiektu, czy obszaru, w którym zakaz ten miałby obowiązywać. Z treści tych postanowień wynika więc, że Rada Miasta obejmuje tym zakazem cały obszar miasta Sopotu, nadając mu szczególny charakter. Wprowadzenie takiego zakazu nie spełnia wymagań określonych w art. 14 ust. 6 wyżej wymienionej ustawy.

Z treści § 2 pkt 5 uchwały wynika, że Rada Miasta Sopotu uznaje plażę w Sopocie za miejsce szczególne dla społeczności lokalnej i postanawia tam wprowadzić zakaz sprzedaży, podawania, spożywania i wnoszenia napojów alkoholowych w określonych godzinach (z wyjątkiem miejsc wydzielonych jako punkty sprzedaży napojów alkoholowych przeznaczonych do spożycia w miejscu zakupu). Ograniczając jednak ten szczególny charakter plaży do określonych godzin, Rada Miasta nie spełnia wymagań określonych w art. 14 ust.6 wyżej wymienionej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Miejsce szczególne zachowuje bowiem ten charakter przez całą dobę, a nie jedynie w wyznaczonym czasie (vide: wyrok NSA z dn. 22.05.2013r. sygn akt II GSK 437/12, publ.: baza orzeczeń. nsa.gov.pl).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, organ nadzoru stwierdził, że zakres uchwały objęty § 2 pkt 1, § 2 pkt 3 oraz § 2 pkt 5 nie jest zgodny z zakresem upoważnienia określonego w art. 14 ust.6 wyżej wymienionej ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. W tym zakresie postanowienia uchwały w istotny sposób naruszają dyspozycję wynikającą z treści art. 14 ust. 6 cyt. ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi. Wskazane przez organ nadzoru uchybienia mają charakter rażącego naruszenia prawa i skutkują nieważnością uchwały w zakresie: § 2 pkt 1, § 2 pkt 3 oraz § 2 pkt 5. Wobec powyższego, Wojewoda Pomorski stwierdził nieważność: § 2 pkt 1, § 2 pkt 3 oraz § 2 pkt 5 uchwały Rady Miasta Sopotu.

Dodatkowo organ nadzoru wskazuje, że zakres przedmiotowy uchwały i wymienione w podstawie prawnej przepisy prawne nie odpowiadają jej tytułowi. Tytuł uchwały bowiem („w sprawie zasad usytuowania na terenie miasta Sopotu miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych”) sugeruje, że przedmiot jej regulacji obejmuje jedynie zasady usytuowania miejsc sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych, co nie odpowiada rzeczywistemu zakresowi jej treści.

Zgodnie z art. 92 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym stwierdzenie nieważności uchwały wstrzymuje jej wykonanie w zakresie objętym stwierdzeniem nieważności z dniem doręczenia rozstrzygnięcia nadzorczego.

Od niniejszego rozstrzygnięcia nadzorczego służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego.

Wojewoda Pomorski

Ryszard Stachurski